

Diplomová práce se zabývá výukou bretonského jazyka ve školách Diwan. Základními otázkami, které si pokládá jsou tyto: Co vede rodiče a děti k tomu, aby se učili bretonštinu, regionální jazyk, který pozvolna vymírá? Jaká jsou specifika vzdělávání ve školách Diwan? Jakou metodu výuky tyto školy používají?

Aby byl čtenář náležitě seznámen se situací týkající se výuky regionálních jazyků, je první část věnována jejich postavení ve Francii, tak, jak se vyvíjelo v dějinných souvislostech až po současnost. Aby si učinil představu o bretonském jazyce a jeho praktickém používání, věnuje se druhá část bretonské kultuře, jejím zvykům a tradicím a také bretonštině jako takové, jejímu vývoji, používání a výuce na všech úrovních. Třetí část se dostává samotným školám Diwan, které vyučují bretonštinu takzvanou imerzní metodou, se snahou zachovat jazyk a s ním spojenou specifickou bretonskou kulturu. Poslední, čtvrtá část se pak zabývá imerzní metodou, jejím vznikem, formami a zásadami a představuje výsledky zkoumání lingvistů a sociolingvistů v tomto oboru.

První část se zabývá jazykovou politikou Francie uplatňovanou vůči regionálním jazykům na území Francie. Ukazuje jejich postavení od 16. století, kdy bylo nařízením z Villers-Cotterets z roku 1539 uzákoněna francouzština jako jediný oficiální jazyk pro styk s úřady a upevněna tak její nadvláda. Přes původní záměr přiblížit jazyk širokému lidu a nepoužívat již v oficiálním styku s úřady latinu, mělo toto nařízení dopad i na regionální jazyky, které tímto z tohoto styku vyřadilo. Jak absolutní monarchie tak vznikající republika pokračovaly v této politice prosazování francouzského jazyka.

I přes to, jak ukazuje řada průzkumů, z nichž nejznámější je ten, který nechal vypracovat abbé Grégoire na konci 18. století, se na území Francie stále vyskytovalo mnoho regionálních jazyků a nářečí. Proto bylo rozhodnuto podporovat francouzský jazyk jako jediný jazyk, spojující všechny obyvatele Francie.